

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ROBOX – zgłoszenie nr 16 462 971

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 października 2019 r. w sprawie R 210/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i interwenienta, na wypadek gdyby wstąpił do postępowania, kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2020 r. – Mélin / Parlament

(Sprawa T-51/20)

(2020/C 87/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Joëlle Mélin (Aubagne, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności zarzutu niezgodności z prawem i stwierdzenie niezgodności z prawem art. 33 ust. 1 i 2 i art. 68 ust. 1 i 2 PWSP (przepisów wykonawczych do statutu posła);
- w konsekwencji orzeczenie, że decyzja sekretarza generalnego z dnia 17 grudnia 2019 r. jest pozbawiona podstawy prawnej i stwierdzenie jej nieważności;
- posiłkowo, stwierdzenie naruszenia art. 68 ust. 2 PWSP przez sekretarza generalnego i stwierdzenie nieważności jego decyzji z dnia 17 grudnia 2019 r.;

tytułem żądania głównego:

- stwierdzenie, że Joëlle Mélin przedstawiła dowody na okoliczność, że praca jej asystentki jest zgodna z art. 33 ust. 1 i 2 PWSP oraz z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;

w konsekwencji,

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2019 r., doręczonej pismem nr D202484 z dnia 18 grudnia 2019 r., wydanej na podstawie art. 68 decyzji 2009/C 159/01 Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego” ze zmianami, stwierdzającej w stosunku do skarżącej wierzytelność w wysokości 130 339,35 EUR z tytułu kwot wypłaconych nienależnie w ramach zatrudniania asystentów parlamentarnych i uzasadniającą jego windykację;

- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 2019-2018 informującej skarżącą, że w odniesieniu do niej została stwierdzona wierzytelność, zgodnie z decyzją sekretarza generalnego z dnia 17 grudnia 2019 r., *windykacja nienależnie wypłaconych kwot z tytułu zatrudniania asystentów parlamentarnych – zastosowanie art. 68 PWSP i art. 98-101 rozporządzenia finansowego*;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem w związku z naruszeniem zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań przez art. 33 i 68 przepisów wykonawczych do statutu posła (zwanymi dalej „przepisami wykonawczymi”), przyjętych decyzją Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r., w szczególności ze względu na ich niejasność oraz brak precyzji. Skarżąca twierdzi, że brak precyzji zaskarżonych przepisów wymaga sądowej wykładni zgodności z prawem przepisów wykonawczych. Tymczasem, szczegóły dotyczące dowodu pracy asystentów parlamentarnych zostały wywiedzione z orzeczenia Montel dopiero w 2017 r., bowiem orzeczenie Gorostiaga z 2005 r. dotyczyło jedynie dowodu wypłaty wynagrodzenia przez osobę trzecią. W rezultacie, w zaskarżonych przepisach od 2008 r. cechowały się niepewnością oraz brakiem jasności. Skarżąca dodaje, że mimo ryzyka braku pewności prawa, Parlament Europejski nie uregulował w sposób precyzyjny i jasny postępowania dotyczącego kontroli asystentów parlamentarnych, nie sformalizował obowiązku gromadzenia i przechowywania dokumentacji po stronie posłów ani systemu dopuszczalnych, możliwych do zidentyfikowania i opatrzonych datą dowodów.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz prawa do obrony. Skarżąca podnosi, że sekretarz generalny zrezygnował z przeprowadzenia jakichkolwiek przesłuchań i całego postępowania poprzedzającego wydanie nowej decyzji, nie zwrócił się do niej w wnioskiem o przedstawienie jakichkolwiek wyjaśnień oraz, że akta, które analizuje nie uwzględniają dodatkowych dokumentów przedłożonych przez nią na poparcie skargi w dniu 7 grudnia 2018 r. Ponadto skarżąca uważa, że nie przestrzegając procedury przewidzianej w art. 68 ust. 2 przepisów wykonawczych, sekretarz generalny pozbawił ją możliwości przedłożenia tych dodatkowych dokumentów i tym samym naraził ją na ryzyko odrzucenia tych dokumentów przez Sąd jako nieprzedłożonych do oceny przez sekretarza generalnego na początku postępowania mającego na celu odzyskanie wierzytelności.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2020 r. – Bezos Family Foundation / EUIPO – SNCF Mobilités (VROOM)

(Sprawa T-56/20)

(2020/C 87/34)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bezos Family Foundation (Seattle, Waszyngton, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci A. Klett i M. Schaffner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: SNCF Mobilités, établissement public à caractère industriel et commercial (Saint-Denis, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „VROOM” – zgłoszenie nr 17 569 997